

niti. Neučinil-li tak ihned a vzrostla-li za jeho prodlení vada díla (houba), jde to na jeho vrub. Odvolací soud zjistil, že žalobkyně větrala místnosti dostatečně. Pokud žalovaný tvrdí, že žalobkyně nevětráním zavinila, pokud se týče spoluzavinila vzrůst a vývin houby, nevychází ze zjištění odvolacího soudu a nelze k tomu hleděti. An žalovaný nevyhověl výzvě žalobkyně k odstranění houby, zavinil sám její bujení a rozšíření a marně vinu toho svaluje na žalobkyni.

Čís. 9192.

Stačí, byl-li dlužník o postupu vyrozuměn (§ 1396 obč. zák.) doložkou na faktuře. Bylo na dlužníkovi, by si přečetl celou fakturu, tedy i doložku o postupu.

(Rozh. ze dne 20. září 1929, Rv I 1867/28.)

Firma H. dodala žalované firmě zboží. Na účtech byla doložka, že byly pohledávky z účtů postoupeny žalující bance. Žalobu banky proti žalované firmě o zaplacení pohledávek proce sní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalovaná strana napadá rozsudek odvolacího soudu jen z dovolacího důvodu čís. 4 § 503 c. ř. s., leč neprávem. Trvá i v dovolání na stanovisku, že o postupu nebyla jasně a spolehlivě vyrozuměna, poněvadž pouhý přetisk na účtu, nelišící se nikterak od ostatního tištěného textu účtových doložek, není vyrozuměním o postupu, nýbrž jednostranným projevem, jenž příjemce účtu neváže, pokud se projev ten nekryje s případným předchozím ujednáním. Stanovisko to jest vratké. Postup stává se pro postoupeného dlužníka závazným, byl-li o něm postupujícím věřitelem nebo postupníkem jakýmkoliv spolehlivým způsobem vyrozuměn. Stalo-li se vyrozumění doložkou na faktuře o postoupené pohledávce, jest to způsob vyrozumění v obchodním styku obvyklý a proto i spolehlivý. Nevšimla-li si žalovaná doložky, nemění to nic na skutečnosti, že byla o postupu vyrozuměna, neboť jest povinností řádného obchodníka, by si přečetl celý obsah faktury, tedy i její doložky. Vyrozumění žalované o postupu nutno však v tomto případě pokládati tím spíše za jasné a spolehlivé, poněvadž, jak zjištěno, ke každé faktuře touto doložkou opatřené přiložena byla složenka šekového úřadu znějící na konto žalující firmy, což zřejmě nasvědčovalo postupu, a muselo žalovanému zavdati aspoň podnět k tomu, by pátral po příčině tohoto mu uloženého způsobu placení na konto osoby na obchodu přímo nezúčastněné. Byla-li však žalovaná o postupu spolehlivě vyrozuměna, neměla podle § 1396 obč. zák. již na postoupené pohledávky konati splátky svému původnímu

věřiteli, firmě H., stala se dlužnicí žalující firmy jako postupnice a může se sprostíti závazku z těchto pohledávek jen placením žalující firmě jako postupnici. Na tomto závazku nemění nic, že firma H. přes postup nadále žalovanou o zaplacení fakturovaných částek upomínala, od ní splátky vybírala a jí je vyúčtovala, kdežto žalující firma asi půl druhého roku na žalovanou o zaplacení nenaléhala. Jednání firmy H. bylo proti-právní a, zaplatila-li žalovaná na postoupené pohledávky firmě H., učinila tak na své nebezpečí a nesprostila se tím závazku proti žalující firmě. Rozhodně nemůže uplatňovati, že, i kdyby byla bývala o postupu vyrozuměna, musela z počínání si firmy H. a žalující firmy usuzovati, že žalující firma postoupené pohledávky firmě H. postoupila zpět, neboť ani netvrdí, že o zpětném postupu byla vyrozuměna, ani, že se zpětný postup vůbec stal. Žalovaná firma ostatně uznala, že částky ze zažalovaných, postoupených faktur žalobkyni nezaplatila. Jelikož bylo zjištěno, že se postup sporných částek žalující firmě stal pro žalovanou firmu účinným, právem odvolací soud vyhověl žalobě.

Čís. 9193.

Zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 80 sb. z. a n., platí i pro domy a byty, na něž se nevztahují předpisy zákona o ochraně nájemců.

Soukromoprávní následky bytové lichvy, není-li byt účasten ochrany nájemníků, nutno posuzovati podle zvláštního předpisu § 17 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., a zákona jej doplňujícího ze dne 25. dubna 1924, čís. 80 sb. z. a n., nikoliv podle § 879 obč. zák.

(Rozh. ze dne 20. září 1929, Rv I 195/29.)

Žaloba nájemce proti pronajímateli o 5.000 Kč, jež prý žalobce dal žalovanému jako odstupné, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Jak nesporno, najal žalobce od žalovaného od března 1926 byt za roční nájemné 5.000 Kč a vyplatil mu mimo to na jeho žádost ještě 5.000 Kč, které žalobce nazývá »odstupným«. Nesporno jest také, že se předpisy zákonů o ochraně nájemníků, zejména zákona tehdy platného ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. nevztahují na dům, v němž byt jest. Žalobce se domáhá vrácení zmíněné úplaty 5.000 Kč, ovšem nikoli podle § 20 (3) zákona o ochr. náj., který — jak řečeno — tu neplatí, nýbrž proto, že smlouva o vyplacení této sumy odporuje dobrým mravům a že žalovaný, využiv žalobcovy bytové tísně, nejen zvýšil nájemné — jež platil dřívější nájemník — ze 3.500 Kč na 5.000 Kč ročně, nýbrž dal si ještě vyplatiti řečené odstupné. Opřel tedy žalobce svůj nárok o předpisy § 879 prvý odstavec a druhý odstavec čís. 4 obč. zák. I nižší soudy i strany přehlédly při řešení tohoto sporu zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 80 sb. z. a n., jímž byl změněn a doplněn